

Dicsőítés, hálaadás

(Hangfelvételtől lejegyezte Papp Noémi)

Ez a sorozat az Úri imáról, a Miatyánkról szól. Ma arról lesz szó, hogy „szenteltesség meg a Te neved”. Azt a címet adtam ennek a sorozatnak, hogy Tanuljunk Jézussal imádkozni. Ennek két jelentősége van, ami összefoglalja, hogy mi a fő megközelítésünk. Az egyik, hogy nem azért beszélünk az imádságról, hogy sokat megtudjunk róla, hanem azért, hogy megtörténjen a csoda, és megváltozzon az életünkben az imádság helye: akarjunk többet, jobban, átadottabban és jézusibban imádkozni. Azért beszélünk erről, hogy változzon az imádságban az életünk, a gyakorlatunk, a tapasztalatunk és nem azért, hogy sok dolgot megtanuljunk Jézustól, hogy mi mindent lehet elmondani az imádságról. Szintén ezért mondtam egy feladatot múlt vasárnap, hogy ha a belépés az imádságba az a sor, hogy „*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy*”, akkor ezt gyakoroljuk minden nap, akár egy rövid időre, és mint Isten gyermekei, imádságban lépünk be az Ő jelenlétébe. Azt mondtam, hogy ha valaki ezt naponta meg fogja tenni, akkor másképpen lesz itt egy hét után. Erre már ti tudjátok a választ. Megtettétek-e, másképpen vagytok-e itt?

Szintén szempont ezen felül, hogy imádkozzunk, mint gyülekezet is. Ez nekem is sokat jelent, Istennek az ajándéka. Én azt éltem meg, ahogy gondolkodtam ezen, ahogy készültem a mai napra, hogy én is többet imádkozom, jobban imádkozom és ez egy nagy kincs, ez egy nagy ajándék, úgyhogy bátorítok mindenkit. Higgyük el, hogy ezekben a hetekben Isten tényleg meg akarja újítani az imádságos életünket.

A másik gondolat pedig az, hogy ezt az imádságot, az Úri imát csak Jézussal imádkozhatjuk, mert egészen biztos, hogy ez nem egy olyan imádság, amit Jézus odaadott a tanítványoknak, miközben Ő maga egészen máshogy imádkozott. Olyan imádságot adott a szánkba, amilyen imádság az Ő ajkain is volt, és azt akarja, hogy mi is olyan szívvel és lelkülettel imádkozzuk ezt, ahogyan Ő tette.

A Miatyánk, mint imádság nagyon könnyű, nem? A legtöbben ismerjük. Akik megtanulták gyerekkorukban, azóta szinte automatikusan bármikor el tudják mondani. Ha fáradt vagy és nincs erőd összeszedni a gondolataidat, a Miatyánkot még akkor is el tudod mondani. Ez teljesen helyén is van sokszor. Vagy vannak, akik soha nem imádkoztak még magukban sem a saját szavaikkal vagy a saját gondolataikkal és amikor valamiért imádkozni akarnak, akkor odanyúlnak ehhez az imádsághoz és elmondanak egy Miatyánkot. Ilyen szempontból nagyon-nagyon könnyű, mert ha valaki nem ismeri, könnyen

megtanulhatja, hiszen minden istentiszteleten elmondják, minden felekezetben. Miután mindenki tudja, könnyű ezt az imádságot imádkozni. A másik oldalról azonban mégis nehéz, mert ha azt mondjuk, hogy Jézus azért adta ezt az imádságot, hogy az Ő szívével és az Ő lelkületével mondjuk, úgy éljük ezt az imádságot, ahogy Ő éli és ahogy Ő mondja, akkor mindjárt nehéz. Könnyű elmondani ezeket a szavakat „szenteltessék meg a Te neved”, de vajon tudjuk-e úgy mondani, ahogy Jézus mondta? Tehát másodszor nagyon nehéz ez az imádság, ha minden részét Jézussal szeretnénk együtt imádkozni. Harmadszor pedig mégis könnyű, mert nem magunkat kell felpumpálni valamilyen szintre, hanem Jézus jön el, hogy a szívünkbe adja úgy, ahogy Ő imádkozta. Ez az evangélium, ez az örömhír, hogy Ő változtat meg minket belülről. Nemcsak a szánkba, hanem a szívünkbe is adja az imádságot.

Ezután a bevezető után a ma esti téma a Miatyánknak az első kérése: „szenteltessék meg a Te neved”. Ez nem más, mint az Atya magasztalása, Isten dicsőítésének szerepe az imádságban. Nézzük először, hogyan imádkozza ezt Jézus, mi van Jézusban, amikor ezt mondja. Másodszor mi a jelentősége ennek a kérésnek a mi számunkra, miért ez az első kérés, amit Jézus a tanítványoknak, az Őt követőknek ad. Végül pedig néhány gyakorlati szempont, hogyan léphetünk előre, hogyan növekedhetünk, ha tényleg imádkozni szeretnénk és nemcsak gondolkodni az imádságról.

I. Hogyan imádkozza ezt a kérést Jézus?

Teljesen nyilvánvaló mindannyiunk előtt, hogy az imádságunk csak akkor lehet hiteles és Isten előtt is kedves, hogyha következetesen összhangban van az életünkkel, hogyha az életünkből fakad az imádságunk. Ha meg akarjuk érteni, mit jelenthet az a sor Jézus ajkán, hogy „szenteltessék meg a Te neved”, akkor nézzünk meg egy eseményt, hogy mit tesz Jézus. Mi az az élethelyzet, ahol megértjük, hogy mit jelent számára ez a mondat. Ezután pedig nézzük meg Jézusnak egy imádságát, néhány mondatot, amit az Atyának mond.

Az eseményt János evangéliumának 2. részéből olvasom. „Közel volt a zsidók húsvétja, Jézus is felment Jeruzsálembe. A templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait, és az ott ülő pénzváltókat. Ekkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte őket, valamint az ökröket és a juhokat is a templomból. A pénzváltók pénzét pedig kiszórta, az asztalokat felborította és a galambárosoknak ezt mondta: „Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárkodás házává!” Ekkor tanítványainak eszébe jutott, hogy meg van írva: „A Te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.”” Ez egy ritka kép Jézusról és nem ritkán zavarba ejtő az olvasók számára, mert egy olyan Jézust látunk magunk előtt, aki, mondjuk ki bátran, hihetetlenül indulatos, dühös. De nem úgy dühös és indulatos, hogy visszafogja a dühét, hanem a templom udvarán lévő kötélből, egy korbácsot fon, és elkezdi onnan kiűzni, kihajtani, kivenni a pénzváltókat meg az állatárusokat. Próbáljátok magatok elé képzelni, ahogy borulnak föl az asztalok, csörög és gurul a pénz, ahogy az állatok elindulnak bögve, bégetve, ahogy az emberek lehet, hogy néma csöndben

néznek, vagy egy részük kiáltozik, hogy mi is történik itt. Ez a kép sokszor zavarba ejtő Jézussal kapcsolatban. Tegyük fel a kérdést, hogy mi történik itt. Mi van Jézus szívében? Mi mozgatja, mi indítja Őt erre a cselekedetre?

Ha valakinek bármilyen helyzetben ennyire elemi erővel törnek fel az indulatai – gondoljunk magunkra – az mindig arról beszél, hogy valami számunkra fenyegető dolog olyan réteget ért el az életünkben, amire mindenképpen nagyon erősen kell reagálnunk. Ha valaki így kirobban, akkor valami olyan fenyegeti őt, ami az életének egy nagyon-nagyon fontos részét éri el, azt, ami mindennél fontosabb. Ez lehet egy fájdalom valakinek az életében. Valami megérinti és hihetetlenül keményen tiltakozik vagy elkezd zokogni, sírni. Ez arról beszél, hogy egy olyat érintenek meg az életében, ami neki nagyon-nagyon fájdalmas és ezért jön egy nagyon erős indulat. Ez lehet valakinek az életében egy titok. Ha egyszer egy olyan helyzet közelít, hogy úgy tűnik, felfedik ezt a titkot, az ember elkezd menekülni, rohanni, vagy védekezni, vagy ellene támadni, mert valamit nagyon erősen el akar rejteni. De ez lehet egy olyan dolog is, ami teljesen jó, ami érték, ami annyira fontos, hogy azt érezzük: na ezt nem adjuk! Ezt semmi nem érheti, ezt semmi nem bánthatja, ezt semmi nem veheti el tőlünk, mert ez a mindenünk. Például ha valakinek a családját éri valamilyen fenyegetés és elkezd megvédeni, talán olyan jön ki belőle, amiről nem is gondolnánk, hogy képes rá. Amikor valami nagyon értékeset érint a fenyegetés, akkor nagyon-nagy indulat robban ki az emberből.

Ezt azért mondtam el, mert így értjük meg, hogy mi váltja ki Jézusból ezt az indulatot. Mi az, ami csorbul? Mi fáj Jézusnak? Mit lát Jézus veszélyeztetve? Mi az, amiről Jézus úgy érzi, hogy elvesz itt, ha Ő nem cselekszik ennyire radikálisan és ennyire keményen? Jézus szavaiból kiderül a válasz, azt mondja „*Vigyétek ezeket innen: ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házává!*” Ne tegyétek biznisszé azt a templomot, ahol Isten lakozik, ahol Őt imádják, ahol Vele találkoznak. János evangélista tesz egy megjegyzést, hogy a tanítványoknak eszükbe jut egy zsoltár idézet: „*A Te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.*” Mi történik Jézussal? Mi az, amit ő félt? Mi az, ami sérül, ami elvesz? A válasz: Isten dicsősége. Az Atya szentsége. Hogyan, milyen értelemben?

Amikor valaki felmegy a templomba, azért megy, hogy ott Istennel találkozzon. Képzeljétek el ezeket az embereket, akik sokan zarándokok, messziről, akár több hete jönnek egy nagy ünnepre, énekelnek az úton, imádkoznak és készülnek az Istennel való találkozásra. Megérkeznek a szent helyre és azt látják ott, hogy megkopasztják őket. Kifosztják őket. Miért? Pénzváltóknak lenni kell a templom mellett, mert a templomadót, amit be kell fizetni, csak egy bizonyos pénzben lehet befizetni és aki messziről jön, más országból jön zsidó létére, annak be kell váltania a pénzt, hogy be tudja fizetni a templomadót. Állatnak is kell lennie a templomudvarban, mert messziről nem fognak állatokat hozni, amin be akarják mutatni az áldozatot. Viszont tudjuk jól abból a korból, hogy ez

– hadd mondjam így – egy maffia kezében volt és mind a pénzváltáson, mind az állat eladáson keresztül a monopol helyzettel visszaélve kifosztják a zarándokokat. Mi történik? Jönnek azért, hogy Istent imádják és találkoznak a helyi vallásos maffiával. Mi fáj Jézusnak? Jönnek azért, hogy dicsőítsék az ő Mennyei Atyját és utána kifordul a gyomruk és undorral, haraggal vagy dühvel mennek el, mert kifosztják őket az Isten házában. Ezt jelenti, mikor a tanítványok azt mondják Jézusról, hogy „*A Te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.*” Isten jelenléte iránt érzett féltő szeretet, mint egy lobogó tűz, megemészt engem. Mert annyira fáj az Isten ügyének a meggyalázása, az, ami itt zajlik, hogy igenis korbácsot fog, igenis véget vet ennek és egy próféta tettel bemutatja, hogy ez nem állhat meg. Jézusban ég, lángol, lobog az Atya dicsősége iránti féltés és ami a szívében van, az van a szájában. „*Szenteltessék meg a Te neved*”. Dicsérjenek Téged a népek és a nemzetek, tartsanak Téged mindenkinél különbnek, mert nincs más név, nincs más személy, mert nincs még valaki, aki olyan, mint Te, Atyám, szenteltessék meg a Te neved!

Nézzünk meg egy másik példát, ahol egy másik alkalommal Jézus imádkozik. Ez a főpapi imája, melyet a halála előtt mond el. Ezt is János evangélista írja le. Ebben az imádságban ezt mondja Jézus: „*Én megdicsőítettelek Téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem*”. Dicsőíti, magasztalja az Atyát először a szavaival és utána azt mondja, hogy hogyan dicsőítettelek meg? Csak azzal, hogy mondtam? Nem! Elvégeztem a földön azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem. Az Atya dicsősége az, hogy a szájával magasztalja Istent, és hogy az életével elvégzi, amit Isten rábízott. Hogy betölti a küldetést, amiért erre a világra jött. Isten dicsőségéért lobogó élet, mert a tettei Istentől beszélnek, és Istent magasztaló lángoló imádság, mert a szájában ott van az Istent magasztaló ima: „*szenteltessék meg a Te neved*”. Ezt jelenti Jézus szívében, Jézus ajkán.

II. Mi ennek a jelentősége számunkra?

Hogyan lehet így imádkozni, mit jelent így imádkozni? Miért ez az első imádság, amikor Jézus imádkozni tanítja az őt követőket? Azért, mert amikor ezt az imádságot valaki elmondja úgy, hogy nemcsak automatikusan mondja, hanem átgondolja, hogy mit jelent, akkor mindig szembesül azzal és emlékezteti magát arra, ami az életünknek az egyetlen, igaz és helyes irányultsága, az egyetlen és igaz központja, az egyetlen és igaz fókusz. Mégpedig Isten. Az Atya. Jézus ezt akarja. Az első mondat: „*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy*”, belépünk Urunk a Te jelenlétedbe, elkezdünk imádkozni. A második, az egyetlenegy igaz és legfőbb fókusz és irányultság, hogy *Érted van mindez. Érted van minden.* Lehet, hogy ez most valakinek nagyon radikális, annak, aki szkeptikus, gondolkodó, kereső, hogy az egész életünk arról szól, hogy érte van, valakiért, aki sokszor megfoghatatlan, távoli, annyira nehéz összekötni ezzel a világgal, ezzel az élettel. Tényleg *Ő* legyen mindennek a központja, *Ő*rá irányuljon az életünk? Lehetséges ez? Nem túl radikális? Mások számára pedig, akik keresztények: annyiszor hallottam már, elcsépett, hát mindig ezt hallom,

nem? Persze, épp azért van ez az imádságban az első helyen, mert hiába halljuk mindig, más magunkat ebbe belegyakorolni.

Nézzük meg, hogy mit jelent ez az Isten-központúság, Istenre irányultság az imádság oldaláról. Az imádságban van két látszólag egymással szembenálló hozzáállás mind hívők, mind szkeptikusok között. Vannak, akik kérnek és vannak, akik nem kérnek. Ez látszólag ellentétes. Vannak, akik kérnek az imádságban és vannak, akik nem kérnek. Nem is imádkoznak, vagy csak nem kérnek, ha imádkoznak. Ha az imádságom alapvetően csak kérés, akkor teljesen egyértelmű, hogy az imádság értem van. Én vagyok a középpont. Isten értem van. Sokan vannak, akik küszködnek ezzel, hogy azt mondják, kérek Istentől, mindig csak kérek dolgokat és tudom, hogy nem így kellene lennie. De hát mégis mindig csak kérek, és néha megpróbálok megköszönni dolgokat vagy esetleg dicsőíteni Őt, de ez nehezebb, vagy nem megy énnekem annyira. Sokkal jobban át tudod élni, hogy amikor bajban vagy, amikor szükség van, akkor kérsz. És vannak, akik küzdenek ezzel, hogy jó lenne más is, de amikor meg nincs baj, nem kérek, akkor el is felejték imádkozni. Akkor elmarad. Az egész imádság ide szűkül le, hogy kérés, és ez teljesen nyilvánvaló, hogy arról szól, hogy én vagyok a középpontban. Isten legyen értem.

Vannak azok, akik viszont nem kérnek, akik nem szólítják meg Istent és soha nem kérnek. Van ezek között, aki magát méltatlannak tartja ahhoz, hogy kérjen Tőle. Ismeritek ezt? Aki azt érzi, hogy nem vagyok elég méltó, hogy Isten elé jöjsek. Én túl rossz vagyok ahhoz, hogy Istentől bármit kérjek. Én nem érdemlem meg, hogy a jelenlétebe jöjsek és segítségül hívjam. Énnekem annyi minden egészen más, mint kellene, én nem mehetek Isten közelébe, hogy kérjek Tőle. Méltatlannak tartja magát arra, hogy kérjen. Ki a középpont? Ő maga.

Azután vannak azok, akik nem méltatlannak tartják magukat, hogy Istentől kérjenek, hanem méltatlan dolognak tartják magukra nézve, hogy bárkitől bármit, akár Istentől is kérjenek. Ezért nem kérnek. Ez pedig büszkeség. Nehogy már én kérjek! Keresztények között is van, aki nem kér, aminek igazából egyetlenegy oka van: büszke! Ki van az élete középpontjában? Saját maga. Aki állandóan csak magáért kér, az önmaga középpontja, aki nem érzi magát elég méltónak, elég jónak, mindig el van foglalva magával, az önmaga középpontja, aki meg elég büszke ahhoz, hogy ne kérjen, az is önmagának a középpontja.

Ezzel szemben „szenteltessék meg a Te neved” megnyitja az ajtót, az irányt, hogy Isten legyen az életünk középpontja és fő irányultsága. Ez a jézusi imának a fókusza. Ha egy pillanatra szeretnéd esetleg – hogy így mondjam – kipróbálni, hogy mi van a szívedben, és ez most azoknak szól, akik találkoztak már Jézussal, próbáld egy kicsit átélni azt, hogy te mit tettél volna ott a templomban. Amikor belépsz a templomudvarra, oda, ahova Jézus belépett, és tegyük föl, ugyanazt tudod, amit Ő tudott, hogy itt folyik a biznisz, hogy embereket kirabolnak, kifosztanak, hogy emberek ezért nem találkoznak Istennel, hanem csalódnak az Istennel való kapcsolatra nézve, mit tennél? Te mit tennél ebben a helyzetben, ha magadra nézel? Azt hiszem, hogy vannak közöttünk, akik

közömbösek vagyunk: ha így van, így van. Mindig is így volt. Észre se vesszük, hát ez így van. Vannak az okoskodók, akik nagyon világosan látnák, hogy mi a probléma. Semmit nem csinálnának, csak a barátaiknak nagyon világosan elmondanák és teológiailag megmagyaráznák, hogy miért nem jó ez, ami itt zajlik. Nem tennének semmit, csak nagyon okosan elmondanák, hogy ez rossz. Vannak az ügyesek, akik azt mondják: hát ennyi pénzt lehet keresni, állítsunk föl mi is egy asztalt, ragadjuk meg a lehetőséget. Ha itt ez megy, az Úr adta a lehetőséget, hogy meggazdagodjunk. Vannak a gyávák, amikor ugyan érzékeny a szíved és bánt, ami itt történik, de megmagyaráznád magadnak – én azt hiszem ez lennék –, hogy mégiscsak egyetlen lenne itt asztalokat borogatni és kinyitni a számat. Milyen kellemetlen lenne, és mi jönne utána. Miért? Mert még mindig fontosabb az Én, mint az Atya dicsősége. „szenteltessék meg a Te neved”.

III. *Hogyan történik változás?*

Nyilvánvaló, hogy nem a szóval, nem azzal, hogy csak beszélünk, imádkozunk, és nem is csak azzal, hogy cselekszünk. Mert mind a szónak, az imádságnak, mind a cselekedetnek, a tettnek mi a gyökere? A szívünk, a bensőnk. A bensőnk kell, hogy változzon. Így fogalmaz Leanne Payne: „Lényünk maga Istent magasztaló templommá legyen”. (Listening Prayer) Ezt jelenti ez az imádság, hogy „szenteltessék meg a Te neved”, hogy a lényünk maga válik Istent dicsőítő templommá. Amikor Jézus ott van a templomudvaron, ég a tűz, zajlik az áldozat, viszik az állatokat, akkor hol lobog az igazi tűz, az igazi áldozat, ami Istennek igazán kedves? A zsoltáros azt mondja „A Te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem”. Bent lobog a tűz, Jézus az igazi templom. Utána erről beszél a következő versokban. Jézus lénye imádság, magasztalás, amely lángol, lobog az Atyáért és az Ő dicsőségéért. A mi lényünk természet szerint nem ez, hanem önző, ami megjelenik a félelmeinkben, hogy állandóan félünk valamitől, rettegünk, vagy abban, hogy nagyozolunk, vagy abban, hogy menekülünk, bujkálunk, rejtegetünk, magyarázkodunk, hogy magunkért élünk. Hogyan imádkozhatjuk ezt az imádságot? Egyetlen egy módon, úgy, hogy az, ami Jézusé, belép az életünkbe és legyőzi bennünk az alapvető én-központúságunkat és önzésünket. Hogyan?

Az első lépés ezen az úton a szembesülés önmagunkkal. Ami nehéz és fájdalmas. De ezáltal a szívedben igazat adsz Istennek és igaznak tartod, hogy: igen Uram, alapvetően önző vagyok, alapvetően én-központú vagyok, alapvetően önmagamba zárt az életem és most már azt is látom, hogy nem ez az életem rendeltetése. Nem az, hogy minden körülöttem forogjon. Sőt, ez Isten ítéletét hozza rám. Az tud talán szembesülni ezzel igazán mélyen, aki egyből utána meg tudja látni azt is, hogy Jézus Krisztus elhordozta ezt az ítéletet a halálában. Hogy Jézus viszont teljesen a másikért volt, teljesen az Atyáért volt és teljesen értünk volt, amikor odaadta az ő tökéletes életét engesztelő áldozatul a kereszten és feltámadt a halálból. Ha ezt a kettőt ismered, ha elismered, hogy valóban önző vagyok, én-központú vagyok és elismered, hogy Jézus tényleg valamit tett értem, helyettem, ha csak annyit tudsz mondani, hogy köszönöm, Uram, akkor érzed, hogy a szívedben valami megmozdult. Elindul a hála.

Elindul a magasztalás. Elindul kicsi lépésben az Istenre irányultság. Hálás leszel, hogy Ő megszabadított. Hálás leszel, hogy Ő megváltott. Hálás leszel, hogy Vele élhatsz, hogy elindulhatsz egy új életben. És onnantól elkezdheted jézusi lelkülettel mondani: „szenteltessék meg a Te neved”.

Végezetül, akik Jézussal jártok, akik elfogadtuk őt, akik tudjuk, hogy milyen, amikor lobog a láng, de azt is tudjuk, hogy ez olyan a szívünkben, amilyen a tűznek a természete: van, amikor lobog és szinte szétveti a kandallót, van, amikor lángol, van, amikor csak úgy pislákol, parázslík és van, amikor már csak a szürke hamu látszik. Valami még van alatta, és ha nagyon sötét van, akkor valami még látszik, de a szürke hamu van a felszínen. Hogy hogyan éljük és hogyan imádkozzuk, hogy „szenteltessék meg a Te neved” az sokféle módon tud az életünkben alakulni és formálódni. Két dolgot szeretnék mondani, hogy hogyan imádkozzunk, hogy mire figyeljünk, mit tegyünk, ha szeretnénk megújulni az imádságban. Két dolog: imádkozz és cselekedj. Mert végig erről volt szó. Jézus imádkozott, Jézus cselekedett. Imádkozz, hogy a Szentlélek lobbantsa lángra a tüzet, mert Ő az, aki ezt teszi. Elkezded az imádságot, belépsz megint: Édesatyám, itt vagyok, mint a Te gyermeked, jövök Tehozzád. Mondod a következő imádságot, „szenteltessék meg a Te neved”. Uram, Jézus élete lángolt Érted és értem. Az én életem most nem lángol. Jöjj, Szentlélek, add tüzedet, jöjj, Szentlélek, szállj le rám. De sokkal könnyebb és sokkal jobb ezt nem egyedül tenni. Akik házaspárok vagytok, vagy ha csak párod van és találkoztok, tegyétek együtt. Imádkozzatok együtt. Hívjátok Isten Szentlelkét, hogy lobbantsa lángra a tüzet együtt. Sokkal nagyobb erő van benne. Sokkal könnyebb. Egymáson kérjük számon, hogy megtesszük, vagy nem tesszük. Akik házcsoportba tartoznak, ezen a héten a házi csoportban ne csak beszélgetsetek az igéről és a végén imádkozzatok, hanem töltsétek több időt imádságban, együtt álljatok oda Isten elé: jöjj Szentlélek, lobbantsd lángra újra a tüzet. Vasárnap reggel 9 órakor az imaközösségben, bármilyen módon, amikor beléptek az imádságba, kérjétek Isten Szentlelkét. Imádkozzatok!

A másik pedig, hogy cselekedj. Akinek cselekednie kellene és imádkozni akar helyette, az nem jó úton jár. Mit jelent ez? A cselekedet azt jelenti, hogy Isten dicsőségére élünk. Elvégezzük azt, amit Ő ránk bízott. Ennek két oldala van. Az egyik az a cselekedet, amiben teljesen világosan tudjuk, hogy nem Isten akarata szerint élünk, engedetlenek vagyunk. Bűnben élünk. Imádkozhatunk a lángért, de amíg ott maradunk abban, az nem fog menni. Itt a cselekedettel indul. Fordulj meg, hagyd abba, változtasd meg, tarts bűnbánatot, kezdj újat. És utána majd meglátod, hogy ha az életeddel is tudod mondani, hogy „szenteltessék meg a Te neved”, akkor az imádsággal is fogod tudni. A másik, amikor nem az a cselekedet, hogy valami rosszat kell abbahagyni, hanem valami jót kell elkezdeni. Mire hív Isten? Volt egy tapasztalatom a héten, hát nevetséges, hogy milyen önző az ember, milyen kényelmes. Most magamról beszélek. Elterveztem estére valamit, egész nap készültem, dolgoztam és azt mondtam, este még elmegyek, úszom egyet. És ekkor elér egy hír, hogy valaki nagyon

súlyos helyzetben van. Ugyanakkor késő van, lehet, hogy már be sem engednek a kórházba. Olyan jól beterveztem ezt az egész napos munka után, hogy a végén majd milyen jó lesz, úszom, felfrissülök. be kellene menni a kórházba – de azt mondták, valószínűleg úgysem engednek be. Mit tegyek? Isten nem hagyja ilyenkor az embert, végül hát fogtam magam és elmentem, bementem, és imádkoztam valakivel, aki nem is volt magánál. Tudjátok, olyan öröm volt bennem utána, olyan hála, olyan dicsőítés Isten felé. Mert amikor megteszük, amit Ő akar, az sokkal inkább a helyére teszi az életünket, mint amikor megteszük, amit beterveztünk és olyan kényelmes lenne és olyan jó lenne és olyan jól esne. Sokkal nagyobb örömet hoz az egyik, mint a másik. Imádkozz és cselekedj. De mindezek előtt és mindezek középpontjában fogadd el azt a Jézust, aki érted élt és érted halt meg és érted támadt fel, mert minden más ebből fakad. Ámen!

Lovas András